

[H. C. Hansen.]

prægede fremsættelsestale gav her i tinget. Forhåbentlig generer jeg ikke den højtærede finansminister for stærkt ved at bruge ordet valg. Der skal jo være valg, og hvis vi nu hver for sig, også ministeren, kan pille bare en lille smule af englevingerne af os og erkende, at valget er der, og valget kommer, så kan det godt en gang imellem, selv for finansministeren med hans særlige temperament og hans særlige ædelhed — sagt i allerbedste mening —, undertiden være en fordel.

Må jeg her referere nogle ord direkte om de forslag, som er fremsat. Disse forslag er i regeringspressen blevet modtaget med storladne ledere, med en højtidelighed, der i nogen måde overstiger den, som efter undervisningsministerens bemærkninger præger selve regeringen. I disse storladne ledere har man fortalt om den opsigtsvækkende reform, der nu skulle indledes, og der er en, jeg erkender forståelig, bitterhed over, at den socialdemokratiske presse har dokumenteret forslagernes klare sociale slagside. „Frederiksborg Amtstidende“ er inde på spørgsmålet i en leder, hvori man indledningsvis stilfærdigt siger, at det er et sammenstød af omstændigheder — et sammenstød af omstændigheder —, at de forslag, regeringen i disse dage fremsætter, falder sammen med en valgsituation, hvilket, tilføjer bladet, naturligvis er lidt ubehageligt for regeringen, fordi oppositionen på forhånd vil droppe sagligheden til fordel for agitatorisk udnyttelse. Ja, vi skal æde meget i denne tid, det erkender jeg. Vi må jo tage det til efterretning. Når man så har læst denne indledning i bladet, højtidelighedens indledning og saglighedens, altså i denne sammenhæng, den partipolitiske saglighed, så ser man lidt længere nede i bladet en bemærkning, hvori der står — et kort citat —:

„At det, der nemlig udmærker disse forslag, det er, at de ikke forrykker den sociale balance“.

Man kan sige meget om regeringens forslag, men det som „Frederiksborg Amtstidende“ her siger, kan man i hvert fald ikke fremføre, medmindre man vil føre ren og skær agitation.

Det har da også været tilfredsstillende at se, at den radikale presse indtager et andet standpunkt, og jeg er i den lykkelige situation, at „Middelfart Venstreblad“, som jeg

tidligere med fuld ret har måttet sige et par stærke bemærkninger til, nu i en leder den 26. februar siger følgende — jeg tillader mig et kort citat —:

„Men så kommer vi til det ene, der kort sagt er dette, at de betydelig højere priser på den jævne befolknings mest brugte levnedsmidler, mælk og brød, vil betyde en forskydning af forholdet mellem den dårligst stillede livsvilkår og den bedrestillede.“

Regeringen har jo selv erklæret, at dette, at det er en konservativ-venstre regering, betyder ikke, at den vil forringe vor sociale standard, men det sker her, og det må siges rent ud, at det ikke kan bifaldes“.

„Middelfart Venstreblad“, der har sagt så meget, som det har fortjent en vinge for, bør have en enkelt blomst for denne udtalelse, og jeg tør måske bede det ærede medlem hr. Steen eller det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bringe blomsten videre derover. (Bertel Dahlgaard: Der er ingen grund til at takke, fordi man gør sin pligt!) Jeg har altid sagt, at jeg hellere ville takke en gang for meget end en gang for lidt, men måske har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard det omvendt; det ærede medlem skal da ikke blive fornærmet, fordi jeg gerne vil bringe en tak og sige et venligt ord; det er da en mærkelig indstilling overfor høflighed!

Det „Middelfart Venstreblad“ her siger, stemmer overens med, hvad den socialdemokratiske presse har sagt. Vi har klart dokumenteret, at man foreslår en reform, der er til ugunst for de dårligst stillede og da navnlig for familier med børn. „Social-Demokraten“ her i København bragte i går et brev fra en landsbylærer. Bladet meddelte, at det fra en navngiven lærer havde modtaget et brev, som det derefter gengav. Denne landsbylærer skriver et brev, som vel kan betragtes som et åbent brev til den højtærede finansminister. Deri fortæller han, at han er landsbylærer med ca. 13 000 kr. i årlig indtægt og med 6 børn i alderen fra 7 til 15 år, hvoraf de 3 hver dag kører til skole i den nærmeste købstad. Han stiller sit regnestykke op på den måde, at det, der nu er foreslået, for ham betyder, at han i merudgift på rugbrødsforhøjelsen har 104 kr., bortfaldet af skotøjsrabatkortene betyder for ham 180 kr. i merudgift, og rutebilkortforhøjelsen 36 kr., mælkeprisforhøj-